

Две вдовици...

Самоуверени ли сте, как мислите? Докато Църквата ни възпитава да живеем живота си с доверие към Бога, светът често ни учи как да се самоусъвършенстваме, да бъдем уверени в себе си и да разчитаме на собствените си сили, за да постигнем целите си и да сбъднем мечтите си.

Увереността ни е израз на всичко, в което вярваме и на което се доверяваме. Понякога богатите хора имат увереност, че в труден момент богатството им ще ги спаси. Силните физически мислят, че силата им може да им помогне. Защитилите доцентура и професура разчитат на превъзходството, което им дават науката и знанията.

Но дали Бог ни призовава да вярваме в житейското евангелие на успеха и самоувереността?

Разбира се, че не. Като християни, ние сме не просто призовавани да се доверяваме на Бога, но и многократно предупреждавани чрез Словото, че силата ни и всички плодове в живота ни, били то духовни или материални, са дар, който черпим само от недрата на Неговата щедрост.

Библейските откъси, които си припомняме тази неделя, са великолепен пример за силата на вярата и служат за насърчение на всеки един от нас.

Първото от днешните четива от книгата „Царства“ ни разказва за тежката съдба на вдовицата от Сарепта и едничкия ѝ син.

В тези далечни и трудни времена не съществували помощи, фондации и социални служби. Останала без спътник и подкрепа, овдовялата жена разчитала на себе си и на хорската милост, за да преживее с детето си. Трудела се усърдно, за да се изхранват, но за беда дошла суша, а заедно с нея настанал и глад, или както казват песимистите: „едно зло никога не идва само“.

В този тежък момент на недоимък към нея се приближава пророк Илия и я моли за вода. Макар и да е нещастна и притеснена, в своята мъка жената не е нелюбезна и му носи съд, за да пие, а той сякаш се шегува и пита повторно и за „къс хляб“.

„Една шепа брашно в делвата и малко дървено масло в гърнето“ е всичко, с което вдовицата разполага, а след като със синът ѝ изжда и него, „остава им само да умрат“.

Но Илия ѝ казва: „Не бой се... направи от това малко прясна питка за мене и ми донеси, а за себе си и за сина си ще направиш после“.

Какво ли ще си помислим на нейно място? Ама че хитрец! Нека първо тя направи хляб за него, а после, когато им вземе и последния залък, ако пророчеството му не се сбъдне, ще каже, че много съжалява.

Та нима това не се случва често? Колко неизпълнени обещания и дори лъжи сме чули през живота си?

Но вижте тази жена! Тя повярва! Макар и езичница, тя разпознава в Илия Божи човек и затова се обръща към него с думите: „Жив ми Бог Твой...“, а после „отиде и направи тъй, както ѝ каза Илия, и храни се тя и той и домът ѝ... и брашното в делвата не се свършваше, и дървеното масло в гърнето не намаляваше по Словото на Господа, което Той изрече чрез Илия“.

Какво да кажем освен: Боже мой, благослови и мен с такава вяра като на тази бедна жена или на другата, която искаше само да Те докосне, защото знаеше, че дори допира до Теб ще я спаси! Да имам вяра като на Авраам, който чу гласа Ти и Те последва, извървявайки несигурните и непознати прашни пътища, по които Ти го преведе, пазейки го със силната Си десница! Искам да имам вяра, Господи, като на римския стотник, който изрече думите: „Не съм достоен да влезеш под моя покрив, но кажи само една дума и слугата ми ще оздравее!“

Това са обикновени хора, които станаха велики заради своята вяра. Те бяха убедени, че Бог е по-силен от всяка неволя и беда, дори когато ситуацията изглежда безнадеждна.

Днес си припомняме най-важната и съвършена библейска истина, а именно че възможностите на Бог надминават всичките ни очаквания.

Какво ще кажем за себе си и за силата на нашата вяра е равносметка, която можем да направим сами за себеси. Често декларираме, че сме християни и всяка неделя изповядваме на глас „Символа на вярата“ с думите „Вярвам в Един Бог... и в Един Господ Исус Христос... и в Светия Дух... и в Една Свята Католическа и апостолска Църква...“

Но доколко наистина вярваме в живота си? Оставяме ли се в ръцете на Бога да ни напътства и ръководи? Доверяваме ли Му се? Успяваме ли да запазим вътрешния си мир в тежките моменти на изпитания, уповавайки се, че каквото и да се случва, Той е до нас и ни подкрепя? Или се предаваме на неверие и усещане за безнадеждност?

В днешната евангелска история Исус ни посочва още една жена за пример, отново бедна вдовица, която пуска в съкровищницата на храма само „две лепти, сиреч един кодрант“.

С тих глас Бог ни призовава към любов и жертвоготовност, но светът често крещи в ухото ни, насърчавайки ни да мислим повече за себе си.

Христови ученици можем да се наричаме не заради голям принос за „съкровищницата“ на Църквата, но едва тогава, когато отдадем себе си и целия си живот на Бога, защото това, което му дължим, не е две лепти, или един кодрант, нито дори месечната ни заплата, а повече от нас и нашите добродетели.

Не е важно колко точно ще дадем, а какво ще ни остане, след като го направим. И колкото повече сме в състояние да обичаме, да даваме и да се доверяваме, толкова по-свободни и щастливи ще бъдем, въздигайки се в простора на любовта, освободени от всяка тревога и суета!